TIV 1933

Ciclism

Un an mediocru

Speranţe pentru viitor

Sportul pedalei nu i-au fost hărăzite în ultimele 12 luni, momente prea mari. A trecut prin grele impasuri, s'a sbătut în neînţelegeri şi discuţii, dar, din fericire, a sfârşit printr'o mişcare cu tendinţe de împăciuire a spiritelor.

Federaţia română de specialitate, rău intenţionată la începutul anului, şi-a temperat pornirile către sfârşitul lui şi, poate mulţumită acestei manevre dibace, ciclismul va avea posibilitate în anii viitori să retrăiască clipele cari au format caracteristica anilor ce au urmat imediat după războiu.

Că sportul pedalei este încă departe de a-şi fi croit drum prielnic, nu încape nici o îndoială. Suntem, din acest punct de vedere, foarte înapoiaţi. Nu avem în ţară decât 40.000 biciclete şi, atâta timp cât o industrie naţională nu va lua fiinţă, este gru de crezut că ciclismul va putea dormi bine pe aşternutul format de forţe destul de şovăelnice.

Nu este în intenţia noastră să proorocim falimentul sportului pendalei ci, vrem să reamintim forurilor conducătoare că, fără eforturi mari, această manifestare nu se va putea menţine nici măcar la nivelul destul de nenorocit, de astăzi.

UN AN INCEPUT RAU

Odată cu păşirea în anul lipsit de semnificaţie 1933, ciclismul a fost condamnat la o activitate redusă şi, aceasta spre consternarea celor cari, animaţi de cele mai bune sentimente, făcuseră zid pentru a-i asigura un trai tihnit.

Federaţia română de ciclism, pornită sau nu, pe drum greşit, nu reuşise la 1 Ianuarie să tranşeze litigiul cu cele două grupări dizidente din Bucureşti. Deci, din cinci formaţii cu nume şi trecut, nu recunoşteau suzeranitatea Federaţiei, la 1 Ianuarie a anului ce se sfârşeşte, decât trei, «Aquila», cel mai vechi club din Bucureşti, şi «Velo Clubul Român», grupare de numele căruia sunt legate multe succese cicliste, fiind plecate din sânul forului pe care îl fondaseră, din cauza numeroaselor neînţelegeri provenite din ambiţiile celor chemaţi să conducă. că cel puţin în ceasul al 11-eal

Şi acest lucru se petrecea în timpul când România Mare nu număra, cum de altfel nu numără nici până azi, decât două centre cicliste: Bucureştii şi Brăila. Li se părea oare pontifilor noştri că activitatea este prea intensă şi se simţeau obligaţi să-i reteze din elan?

Nu ne putem formula nici astăzi o ideie precisă asupra acestei chestiuni dar, ultimele fapte ale F. R. C.-ului ne îndreptăţesc să credem că cel puţin în ceasul al 11-lea, mai marii acestui for sportiv, au revenit la realitate. Reintrarea Velo Clubului Român «Generala» sub egida Federaţiei şi tendinţa de revenire a clubului «Aquila», sunt două simptome cari făgăduesc vindecarea racilei. Nu dorim decât ca acest lucru să se înfăptuiască, pentruca, în anul 1934 să putem saluta renaşterea ciclismului românesc.

SCURTA PRIVIRE RETROSPECTIVA

Nu prea bogat în evenimente deosebite, sezonul anului 1933 se remarcă, dela prima vedere, prin înfiinţarea velodromului din şoseaua Olteniţei, operă datorită exclusiv iniţiativei particulare şi de care se leagă numele d-lui Manole Constantinescu, unul dintre puţinii edili ai Capitalei, cari au fost totdeauna aproape de sport.

Instalaţia situată în imediata apropiere a terenului «Voevodul Mihai» este de mare utilitate pentru sportul ciclist bucureştean. Fără să constitue o perfecţiune a technicei moderne, velodromul din şoseaua Olteniţa umple un gol ce nu putea fi, în niciun caz, împlinit de instalaţia similară din şoseaua Ştefan cel Mare.

Din păcate, noul teren a fost prea puţin utilizat, astfel că rectificările dictate de condiţiunile curselor nu au putut fi făcute.

CURSE CLASICE

In ce priveşte activitatea propriu zisă, ea nu a mai avut strălucirea din timpul când F. S. S. R.-ul dicta şi asupra acestei ramuri sportive. Nu au mai abundat alergările de mare anvergură şi, nici cluburile de specialitate nu s'au prea întrecut de a pune în picioare reuniuni deosebite. S'a alergat pe şosea şi pe pistă, dar nu cu convingerea de altădată. Din această cauză, nici clasa ciclistului român nu a înregistrat vreun progres simţit. A fost, în linii generale, o stagnare care a reamintit activitatea anului precedent. Puţini au fost cei rămaşi credincioşi ideilor de reînălţare a sportului ciclist dar, aceştia au avut cel puţin satisfacţia de a culege roade mai mult sau mai puţin mănoase.

Cursele clasice au fost lăsate pe planul al doilea. Singur clubul «Principele Nicolae» nu s'a derobat dela datorie, făcând să se dispute al 11-lea circuit al său, alergare ce a corespuns apogeului activităţei cicliste.

Celelalte grupări, parte vitregite de împrejurări, parte urgisite de anatema ce se aruncase asupra lor, nu s'au putut menţine la nivelul cererilor şi au renunţat la întrecerile comemorative.

CAMPIONATELE NAŢIONALE

Reduse la două probe, cea de viteză şi cea de fond, campionatele naţionale ale României, văduvite de proba de semi-fond, au păstrat nota competiţiunilor anului, desfăşurându-se într'un cadru nu dintre cele mai strălucite.

Proba de fond alergată la Bucureşti, pe un parcurs de peste 150 km. a dat câştig de cauză lui **Corneliu Niţescu**, a cărui perseverenţă şi-a găsit însfârşit răsplata. Deşi învingătorul nu era poate cel mai bun dintre alergătorii prezentaţi la startul probei, victoria lui nu trebue privită ca făcând parte din lotul triumfurilor neprevăzute. Cel puţin în momentul cursei, Corneliu Niţescu a isbutit să furnizeze o alergare cu adevărat excepţională, astfel că titlul nu-i poate fi contestat.

Campionatul naţional de viteză a întrunit elita flyer-ilor români, cărora nu li s'a putut alătura Carlo Giordani şi Carlo Tofollo, doi alergători de valoare dar lipsiţi de cetăţenia română.

Mihail Antonescu, adjudecându-şi victoria după ce timp îndelungat absentase din probeve publice, s'a arătat a fi rămas acelaş valoros vitezist din trecut. Faptul că a dispus de formidabila coaliţie brăileană constitue cea mai bună dovadă a calităţilor lui.

IN STRAINATATE

«Turul Franţei» a constituit şi anul acesta cel mai mare eveniment ciclist mondial. Vctoria lui Speicher în cea mai lungă probă din câte există în lume a entuziasmat, iar campionatul mondial de fond, sfârşit cu victoria aceluiaş Speicher a convins până şi pe cei mai învrăjbiţi adversari ai săi, că francezul este un alergător cu adevărat excepţional. El a câştigat prima probă cu un avans minim dar sigur, permiţându-şi ca în cea de a doua să lase, la distanţă în urmă, elemente definitiv consacrate.

Campionatul mondial de semifond cu antrenament mecanic şi campionatul mondial de viteză au coincis următoarelor două mari evenimente cicliste ale lumii. Primul titlu a fost recoltat de francezul Lacquehay, iar secundul a revenit belgianului Scherens.

Este interesant de ştiut că, cei trei campioni mondiali au confirmat ulterior, forma arătată în ziua când şi-au apropiat titlurile.

LAVAL

Scrimă

Activitate redusă

Scrima nu poate câştiga teren preţios la noi, cu toate că acei cari doresc să o vadă reînflorind fac destule eforturi în această direcţie.

In anul 1933 nobilul sport a cunoscut ceva mai multă activitate ca de obicei dar nu se poate spune că manifestările acestei ramuri au fost suficiente.

In primul rând s'au organizat, între sălile din Bucureşti, două competiţiuni, una de spadă şi alta de floretă cari, deşi erau dotate cu frumoase trofee nu au atras nici pe concurenţi, nici o asistenţă mulţumitoare.

Campionatele naţionale, precum şi cele trei cupe (spada, sabie şi floretă), nu au strălucit mai mult, iar deplasarea echipei româneşti la Budapesta, spre a concura la campoinatele mondiale a corespuns unei categorice înfrângeri a reprezentanţilor noştri.

Hockey pe ghiaţă

Bogată activitate internaţională

Deşi sport relativ nou la noi, hockey-ul pe ghiaţă a cunoscut o ascensiune rapidă şi s'a impus chiar dela primele începuturi. Nu e vorbă a şi găsit teren prielnic în massa practicanţilor lui. Deaceia activitatea în ultimele 12 luni a fost cu adevărat bogată şi a culminat prin desele întâlniri internaţionale, disputate fie de garniturile celor două puternice formaţii: Tennis Club Român şi Telefon Club Român, fie de reprezentativa României.

După o serie de câteva matchuri între diferitele grupări din Bucureşti, activitatea internaţională a început odată cu debutul la noi a unei echipe austriace din cari făceau parte jucători ai cluburilor Wiener Eisslauf Verein şi Hockey Club Wahring. Matchul acestora cu echipierii T. C. R.-ului s'a sfârşit nedecis (2-2).

A urmat apoi întâlnirea dintre selecţionata Vienei şi T. C. R.-iştii în care austriacii au câştigat de justeţe (2-1). Revanşa, în schimb, a însemnat o strălucită victorie a românilor, Tennis Clubul câştigând cu 4-1.

După aceasta, Cantacuzino pleacă în turneu la Tatra, spre a întări echipa Hockey Clubului Wahring, iar Telefon Clubul a pornit în turneu. Cantacuzino a jucat minunat la Tatra, iar Telefon Clubul a cedat la Milano cu 3-0 formaţiei N. C. Milano. A învins, în schimb, Klagenfurter A. C., cu 5-2.

S'a jucat apoi la Bucureşti, matchul Bucureşti-Cluj (12-0) şi Telefon Club (Buc.) — Universitatea (Cluj) în care telefoniştii au câştigat cu 10-0.

Inainte de plecarea la Praga Telefon Clubul a jucat cu o selecţionată a Budapestei cedându-i cu 2-4, iar reprezentativa Bucureştilor a dispus de reprezentativa Budapestei cu 3-1.

In drum spre Praga, Tennis Clubul a jucat contra selecţionatei Ungariei, căreia i-a cedat cu 1-2.

LA PRAGA

In campionatele mondiale disputate în capitala Cehoslovaciei, România a fost învinsă pe rând de Cehoslovacia (0-8) şi Italia (1-2), dar a câştigat cupa de consolaţie învingând Belgia (3-2) şi Letonia (1-0).

Intorcându-se spre ţară, reprezentativa noastră a făcut match nul (2-2), cu L. T. C. Pilsen şi a suferit o neaşteptată înfrângere (0-4), din partea echipei F. K. Tabor.

Activitatea anului este pe punctul de a lua sfârşit. Recent s'au jucat la Bucureşti două matchuri internaţionale. In primul F. T. C. din Budapesta a învins Telefon Clubul cu 5-0, iar în cel de al doilea echipa Telefon Clubului întărită cu una din liniile de atac ale T. C. R.-ului a făcut match nul (0-0) cu echipa F. T. C.

Pornind din nou în turneu, Telefon Clubul a câştigat uşor la Arad (17-0), a pierdut două matchuri la Budapesta şi a câştigat o partidă la Viena.

Turneul continuă şi în ultimele două zile ale anului nu este exclus ca formaţia românească să mai cunoască un succes.

PUCK

Lupte

Un sport care reînvie

Lupta greco-romană, foarte puţin practicată în vechiul regat, găseşte teren de manifestare în Ardeal, unde câteva grupări fac mari eforturi spre a menţine flacăra sacră a acestei ramuri sportive. Datorită perseverenţii acestor formaţii lupta greco-romană a făcut să se vorbească, de ea, în cursul anului 1933.

Trecând peste cele câteva demonstraţii organizate pe velodromul din Capitală, din iniţiativa societăţii române Tirul, vom spune că singurul eveniment demn de ţinut în seamă, în acest domeniu, îl formează expediţia în Jugoslavia a unui team de luptători ardeleni.

La Zagreb, românii au cunoscut frumoase succese, clasându-se la locul al doilea, la numai 1 punct diferenţă de învingători, într'o competiţiune ce număra pe reprezentanţii a patru naţiuni. Luptătorii români au cucerit două locuri întâi, patru al doilea şi două al treilea, atrăgând asupra lor admiraţia întregei asistenţe.

Echipa participantă la competiţiunea din Jugoslavia, urma să participe la Balcaniadă». Competiţiunea aceasta nu s'a ţinut însă deşi sediul ei fusese stabilit la Constantinopole.

Dincolo de graniţele ţărei sunt de remarcat eforturile pe cari le depun francezii pentru reîntronarea în drepturi a luptei în general.

Rugby

Un an sărac

Rugbyul românesc a împlinit prin terminarea acestui an nu mai puţin de 2 decenii. Este o vârstă destul de respectabilă — totuşi rugbyul se arată a fi un copil foarte puţin precoce. Creşte şi se desvoltă extrem de greu — şi chiar de multe ori mai dă înapoi...

Cauzele acestei anomalii sunt multe şi diverse — dar cea esenţială este unică şi bine determinate: conducerea!

Lipsit de un for energic şi unitar, rugbyul românesc stagnează spre disperarea acelor cari au luptat şi luptă din greu pentru menţinerea şi buna lui desvoltare.

Propaganda şi sacrificiile făcute pentru acest sport, nu găsesc ecoul necesar în marea massă a publicului, întru cât actualele formule de joc au devenit extrem de banale. — Ce interes mai poate suscita oare cea de 85-a întâlnire dintre Stadiu-Tennis sau Sportul-Stadiu? Sau ce interes trezeşte un match Academie—Universitate — când în echipele acestora nu sunt decât aceiaşi jucători — cari s'au întâlnit de zeci de ori în matchurile de club.

De câtva timp acest sport cunoaşte o nouă variantă: cea a lucrăturilor de culise. Cu ajutorul acestora se pot obţine lucruri miraculoase pe teren sau la masa verde. Adesea câştigătorul sportiv este declarat învins sau vice-versa — sau în sfârşit multe alte combinaţii relative la scor, la ce a zis un jucător — la ce a auzit un altul — în sfârşit o situaţie de pe urma căreia rugby-ul nu va câştiga nimic. Mai mult încă; va pierde.

Iată de ce acum la sfârşit de an, ne este foarte greu să facem o clasificare a echipelor dela diversele categorii (4 la număr, dar care în realitate sunt mai mult 3 decât 4).

Echipa P. T. T. a reuşit să cucerească după mari lupte pe teren şi la masa verde titlul de campioană a anului.

Sportul Studenţesc — a pierdut titlul din multe şi multe motive cari toate duc la aceiaşi concluzie: se impun schimbări radicale în echipă.

T. C. R.-ul cu noile achiziţii şi-a menţinut rangul cu mari dificultăţi.

Stadiul Român — cu echipa complet refăcută — în returul din toamnă a reuşit performanţe admirabile, dispunând printre alte echipe de T. C. R. — în formă şi formaţie de zile mari.

Viforul Dacia, R. C. B.-ul, Arsenal şi Avântul Sportiv, sunt echipe pline de elan şi gata să producă cele mai neaşteptate surprize.

Deplasarea Stadiului Român în Franţa făcută în luna Mai a demonstrat odată mai mult că jucătorii noştri au calităţi frumoase, dar nu cunosc fineţele acestui joc.

Dorim ca anul 1934 să aducă o nouă eră pentru rgbyul românesc— şi suntem convinşi că acest lucru se va întâmpla.

V. I.

Box

Deficit moral

Boxul din 1933 se soldează cu un deficit moral şi material, fără precedent în analele boxului românesc.

Lipsa unei săli, propice organizaţiilor de mare anvergură, a paralizat orice activitate pe prima parte a anului şi a cauzat o stagnare totală, către sfârşit.

Sezonul de vară s'a resimţit de inactivitatea din timpul iernii, lipsa de continuitate rărind rândurile spectatorilor rămaşi credincioşi nobilei arte.

Federaţia, cu toată bună voinţa unui comitet prezidat de un om bine intenţionat, boxeurii şi organizatorii au şomat, înregistrându-se un deficit moral şi material, care a lăsat pe gânduri pe cei mai pasionaţi susţinători ai nobilei arte.

Nu puţin a contribuit la crearea unei atmosfere neprielnice, eşecurile categorice suferite în ţară de Spakow şi Axioti, în matchurile susţinute cu Hower şi Roth.

E totuşi cazul să admirăm curajul organizatorilor Popescu şi Ottulescu, cari au plătit o bursă fabuloasă lui Roth şi nu au precupeţit munca necesară organizării unui campionat european, ca să dea lui Axioti posibilitatea să cucerească un titlu continental.

Mai puţin norocos, Spakow, nu a găsit un promotor, care să-i angajeze matchul pentru titlul cu Anderson şi aceasta tocmai în ziua, când I. B. U.-ul se hotărâse să-i omologeze provocarea lansată.

Vina este în mare parte a lui Spakow, care şi-a decepţionat iremediabil admiratorii în seara, când a fost învins de Hower.

Nimic surprinzător deci, că organizatorii nu au acordat o importanţă mai mare unui match, decât nu i-a acordat cel direct interesat în cauză.

In străinătate boxeurii români nu au fost mai norocoşi.

Spakow, care se pusese într'o lumină foarte favorabilă, iarna trecută, la Paris, a preferat să şomeze încercându-şi o singură dată norocul peste graniţă în Germania şi atunci fără succes. Hower i-a pecetluit avântul.

Lucian Popescu a boxat de două ori în străinătate dar fără succes.

Prima oară la Paris, deabia sculat din patul în care-l alintase o gripă, a fost învins la puncte de Bonaugure.

A doua oară la Barcelona în faţa redutabilului Girones, nu a putut merge la limită.

Afecţiunea suferită la nervul optic în matchul acesta, îi pune în joc tot restul carierei. Dureros desnodământ al unui mare campion.

Axioti, Toma Aurel şi Covaci au fost mai norocoşi.

Primul a învins pe Al. Berry şi Barjolin prin scoatere din luptă lăsând o bună impresie.

Toma s'a relevat în matchul cu Mendiola şi'n matchul fără decizie cu Young Perez.

Recent a entuziasmat publicul francez, punând în dificultate pe Huguenin. Viitorul îi surâde.

Covaci a urmat cu conştiinciozitate drumul croit, fără ca să atace pe corifeii categoriei sale, mulţumindu-se să activeze în cadrul posibilităţilor sale. Activitatea sa însă prin seriozitatea cu care s'a desfăşurat şi rezultatele atinse, a cinstit sportul românesc peste graniţă.

In ţară boxeurul profesionist, care a făcut cea mai bună figură a fost Doculescu, atât prin succesele repurtate, cât şi prin modestia şi sobrietatea vieţei sale.

Deţinător al campionatului la categoria semi-mijlocie, astăzi în plin apogeu, Doculescu încearcă să-şi cucerească un loc de frunte şi'n boxul internaţional, provocând pe campionul europei, Jack Hood.

Omologarea provocărei ar fi cea mai dreaptă răsplată cuvenită acestui boxeur merituos.

Spakow a realizat o singură performanţă onorabilă, victoria categorică repurtată asupra lui Etienne.

Lucian Popescu — ca de obiceiu — nu a găsit mai bun ca el în ţară A învins pe Climan, Mihail Covaci Stamate şi pe germanii Dalchow şi Stegemann.

Stoian a fost în uşor declin.

A reuşit totuşi să învingă pe George Covaci.

A fost în schimb învins de Doculescu categoric, după ce terminase cu el la egalitate.

In Octombrie a făcut match nul cu Larin Marinescu, pe care-l dominase însă.

Odihna din timpul iernii, ne va putea arăta la primăvară un Stoian mai puţin fragil.

Covaci a plecat steagul în faţa lui Stoian şi a lui Doculescu. A învns în schmb net pe germanul Seissler.

Gorun neînvins în tot timpul anului, nu a avut putinţa să ne arate toată gama posibilităţilor sale.

In 1933 s'au organizat 11 reuniuni profesioniste: câte una la Gibb şi Coloseum Bragadiru şi nouă la Arene.

D-nii Popescu şi Ottulescu au organizat împreună 4 reuniuni la Arene.

D. Popescu — singur — două la Arene, pentru Fundaţiile Regale.

D. Ottulescu — singur — una la Gibb.

D. Ion Popescu — singur — una la Coloseum Bragadiru.

Maestrul Iorgulescu două la Arenele Romane: matchul cu Hower şi campionatul Doculescu — Milcoveanu.

Amatorismul a fost mai apreciat în 1933, ca ori când. Singura consolare a anului pugilistic, care se încheie.

Campionatele naţionale s'au organizat cu deplin succes, la Timişoara.

Regionalele şi naţionalele 1933—1931 s'au desfăşurat în Bucureşti, la Rvxy, cu un fast deosebit.

Gruparea Macabi a acordat o atenţiune acestor campionate, pentru care merită să fie felicitată.

Nu mai puţin d-nii Herdan şi Ottulescu, al căror aport material şi moral a făcut din campionatele disputate la Roxy, cele mai frumoase din câte s'au gisputat până acuma.

Clasa boxeurilor amatori s'a evi-
In Cehoslovacia echipa trimisă a eşit învingătoare, relevându-se în mod cu totul special Rogozeanu,
denţiat şi peste graniţă.
David, Iacob Gheorghe şi Borcea.

La Budapesta, singur David a eşit învingător, dispunând la puncte de finalistul olimpic, ceiace denotă, că clasa pensionarului lui Chirilă nu e departe de a unui campion olimpic. Măgulitoare constatare în atmosfera deprimantă în care se sbate boxul.

Nu putem încheia această succintă dare de seamă a activităţei pugilistice din anul acesta, fără să aducem un prinos de admiraţie acelora, cari se sbat să menţină boxul pe făgaşul încăput şi se luptă cu greutăţi insurmontabile, ca să învingă adversitatea vremurilor prin cari trecem şi să trezească... oficialitatea din somnolenta — hai să-i zicem sportivă — în care se complace.

Sporturi de iarna

Locotenentul Papană aduce României primul titlu mondial

Când îmi propun să scriu ceva despre sporturile de iarnă, este imposibil ca subiectul să nu-mi amintească imediat numele locotenetului Alexandru Papană.

Şi această înlănţuire nu mai miră astăzi pe nimeni, întrucât este de toată lumea ştiut, nu numai în ţară dar şi dincolo, departe de hotare, că locotenentul Alexandru Papană. este un as necontestat al sporturilor de zăpadă şi campion mondial pe 1933.

Dupăce în 1932, la Lake Placide, în cursul olympiadei sporturilor de zăpadă, Papană a uimit o lume întreagă prin stabilirea unui record mondial, un an mai târziu el a confirmat această performanţă, încoronându-şi cariera cu unul dintre cele mai invidiate titluri.

Pe plaiurile dela Schreiberhau, stindardul românesc a fost pentru prima oară ridicat pe catargul victoriei mondiale şi, ceiace este mai impresionant constă în faptul că, acest moment de mare înălţare sufletească, este opera unui ostaş, care şi-a pregătit victoria cu minuţiozitate şi răbdare.

Când în luna Februarie s'a primit în ţară vestea strălucitei isbânzi româneşti, numele lu Papană se găsea pe toate buzele dar, elogiile ce i s'au adus nu au constituit decât o slabă răsplată a faimoasei biruinţe. Adevărul este însă că, de multe ori, de foarte multe ori, condeiul este incapabil să prindă în vârful lui cuvintele capabile să exprime fidel semnificaţia faptelor mari.

Victoria lui Papană în campionatele mondiale pentru bob-uri de două locuri constitue cea mai de valoare performanţă sportivă românească a anului şi deaceia făuritorul ei merită să ocupe un loc de cinste în galeria marilor campioni.

Căpitanul Emil Angelescu, un alt valoros practicant al bob-ului a fost mai puţin norocos. Concurând în campionatul mondial dela Chamonx (bob-uri de 4 persoane), el a fost împiedicat, de împrejurări neprevăzute, să-şi dea întreaga măsură dar, în schimb a triumfat magistral în Derby-ul localităţii hivernale.

In ţară, evenimentele importante în legătură cu sporturile de iarnă nu au prea abundat dar, activitatea a fost mai intensă ca de obicei datorită înfiinţării a numeroase pârtii în diferite localităţi.

Atletism

PROGRES

Un nou an de activitate a fost trecut în contul tinerei Federaţii de Atletism. Cu toată vitregia timpurilor, atletismul românesc şi-a menţinut oarecum acelaş prestigiu din trecut reuşind a avansa cu încă câteva trepte, — mai multe recorduri naţionale.

Este drept că în acest an concursurile nu prea au fost numeroase, singurele oraşe unde s'a activat mai intens fiind Bucureştii şi Braşovul unicele din ţară unde dealtfel mai există entuziasm pentru acest sport. Timişoara nu s'a relevat decât prin două concursuri. Predealul a reuşit să adune într'un grandios meeting pe cei mai mulţi şi pe cei mai buni atleţi din întreaga ţară.

Aradul care în trecut era un puternic centru al atletismului, se găseşte astăzi într'o mare decădere. La fel Clujul ca şi toate celelalte centre.

Federaţia Română de atletism în frunte cu harnicul şi inimosul ei preşedinte d. lt.-col E. Pălăngeanu a reuşit să organizeze câteva campionate destul de remarcabile ca rezultat sportiv. Lipsa de mijloace, a făcut ca Federaţia să nu poată acorda concursul său material ligilor şi cluburilor din ţară, cari prin activitatea lor sunt acelea cari susţin atletismul românesc.

Atleţii cari au obţinut performanţe excelente în anul 1933 pot fi uşor amintiţi.

Ion Manea (Stadiul Român) a doborât 3 recorduri naţionale 1500 m. pl., 5000 m. pl. şi 10.000 m. pl. La primele 2 curse recordul a fost doborât de câte 2 şi 3 ori. Incontestabil că este de departe cel mai bun atlet român. Inrolarea sa în rândurile roş-albaştrilor a însemnat un enorm progres pentru Manea.

L. Gall (I. Ak.) este al doilea atlet român care a reuşit să atragă atenţia asupra sa, câştigând pentru a 2-a oară celebrul marathon grecesc — chiar la greci acasă.

Dintre ceilalţi atleţi remarcabili citez pe: Fritz, Havaletz, Nemeş, tinerii Herold şi Csaklany — bătrânii Velcovici şi Csegezi. Deasemeni pe Th. Popovici, Const. Beju I. Lăpuşan, I. Gociu, Baco, etc.

Un nou atlet tânăr promite mult pentru viitor — proaspăta achiziţie a grănicerilor: Dinu Cristea.

In materie de atletism femenin suntem în mare progres calitativ mulţumită contribuţiei tinerelor studente dela I. S. E. F. precum şi a cluburilor cu secţii femenine: Olimpia-Braşov şi H. T. V. Sibiu.

Cea mai bună atletă este desigur d-ra Angela Petrovici care anul acesta a reuşit performanţe extrem de măgulitoare.